

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Fiona Harper

Tigris vagy medúza?

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Fiona Harper, 2009 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A ROMANA 632. eredeti címe:

Invitation to the Boss's Ball (Harlequin Mills & Boon Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 632. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-210-9

• *Kép:* Thinkstockphoto, Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

A halványszürke szatén súlyos volt és sima, egészen más, mint a mai olcsó anyagok. Az embernek ellenállhatatlan készítése támadt, hogy azonnal megérintse, és Alice pontosan ezt tette: lágyan végigsimított a koktélsruhán, melyet masni díszített a melle alatt, aztán gondosan vállfára tette, és felakasztotta az egyik állványra.

A következő ruha, mely a dobozból előkerült, ugyanolyan pompázatos volt: hosszú, fekete bársonyszoknya a hetvenes évekből, a tapintása olyan volt, mint a legpuhább, legfinomabb moháé.

– Ha minden ruha láttán ábrándozni kezdesz, sose leszünk kész – fedtte meg Alice-t kedvesen Coreen, aki nemcsak a legjobb barátnője volt, hanem a leendő üzlettársa is. Ma különben úgy festett, mintha egy ötvenes évekbeli reklámból lépett volna elő. Piros pöttyös, bő szoknyás ruhát viselt, a haját pedig lófarokba kötötte össze. Gondosan rendezgette a kesztyűket, a gyönggyel kivarrott retikülöket és elegáns cipőket a bársonnyal leterített asztalon.

Ez az asztal volt a kis üzlet, a Coreen Ruhakuckója szíve. A kis üzleté, mely használtruha-bolt volt ugyan, de csak különleges darabokkal foglalkozott: az elmúlt évtizedek divatját felvonultató alkalmi és estélyi öltözetek adásvételével.

Jól öltözött barátnőjéhez képest Alice szokás szerint rém átlagosnak érezhette magát. Mint a legtöbb árusnak a piacon, neki is fontosabb volt a kényelmes, meleg öltözék, mint a stílusosság vagy a divat. Tornacipő volt rajta, farmer és vastag, zöld pulóver. Minek is strapálta volna magát, hiszen így is, úgy is jelentéktelen volt.

Egyetlen dolog ötlött szembe rajta: a haja. A különlegesen kedves emberek Tiziano-vörösnek mondták ezt a színt, a kevésbé kedvesek rézvörösnek, a többiek meg egyszerűen tűzvörösnek.

Coreen hangosan pattintott az ujjával, mire Alice ijedten összerezett, és felkapta a fejét.

– Remélhetőleg nem az után a haszontalan Paul után búsulsz még most is – jegyezte meg rosszállóan a barátnője.

– Miért ne búsulhatnék? Hiszen csak másfél hónapja szakítottunk, nem gyógyulhatott be máris minden seb – vitatkozott Alice.

– Pah! – Coreen a fejét rázta. – Én már azt sem értettem, mért nem titted ki a szűrét mindjárt a gíroszos ügy után.

Alice azt kívánta, bár sosem számolt volna be barátnőjének az esetről. Az történt, hogy kicsípte magát, mert Paul egy különleges estét ígért neki. Még ruhát is vásárolt a nagy alkalomra, és csalódottan állapította meg a végén, hogy Paul a különleges este alatt egy új számítógépes játék kipróbálását érti nála odahaza, a kanapén, miután elfogyasztottak egy igen zsíros vacsorát, melyet a sarki gíroszbüféből hoztak fel. És mintha ez még nem lett volna elég nagy pofon, a konzolok felállítása közben Paul odadobott Alice-nek egy zsíros csomagolópapírt, amivel csúnyán összekoszolta a lány vadonatúj ruháját.

Az már csak hab volt a tortán, hogy a fiú észre sem vette, amikor Alice ezt követően visszavonult a fürdőszobába dühöngeni, annyira belemerült a játékba Alice szintén játékosként lakótársaival.

De még akkor is mentegette Pault. Honnan is tudhatta volna a srác, hogy ő kettesben szeretett volna vele eltölteni egy romantikus estét? Hiszen eddig egyszer sem panaszkodott, ha Paul egész este a képernyőre meredve játszott a lakótársaival.

Természetesen nem várta, hogy szmokingot öltjön, limuzint béreljen, és úgy kezelje, mint egy hercegnőt. De annak azért örült volna, ha legalább egyszer az életben nőként kezeli, nem pedig haverként.

– Nem csoda, hogy nincs szerencséd a férfiakkal – állapította meg Coreen, és magára kapott egy prémgalléros, hasítottbőr dzsekit. – Minden balféknek megengeded, hogy beléd törölje a lábát. Ennyi erővel a hasadra tetováltathatnád, hogy *Isten hozott!*, és lefekhetnél az ajtó elé.

– Ez nem igaz! Szó sincs róla, hogy alárendelném magam nekik – tiltakozott Alice, és közben

az jutott eszébe, hogy Coreen persze könnyen beszél, ő aztán bármelyik férfit képes volna az ujjá köré csavarni.

Na igen, a barátnőjében megvolt az a bizonyos plusz, amivel megőriztette az erősebbik nem tagjait. Nemcsak csinos volt, de éles eszű és nyelvű is, a csípőjét pedig úgy tudta ringatni járás közben, hogy az kész örület. Nem csoda, hogy bárkinek a figyelmét fel tudta kelteni. És ugyanakkor el sem tudta képzelni, milyen az, ha az ember annyira érdekes, mint a kifakult tapéta egy hetvenes években épített házon...

Coreen már azt sem értette, mit eszik a barátnője Paulon, de Alice igenis odavolt a barátjáért. Na, jó, egy kicsit talán túlságosan is érdeklődött a videojátékok iránt, de attól még igen rendes fiú volt, és Alice nagyon kedvelte. Mi több, lassan kezdett beleszeretni a fiúba, ami rossz ötletnek bizonyult. Kiderült ugyanis, hogy Paul a kapcsolatuk alatt mindvégig a régi barátnője után epekedett, és végül ki is békült vele.

Alice a szakítást követően otthon ült, csokoládéval tölte magát, és szenvedett. Természetesen tisztában volt vele, hogy az ő látványára egy férfi sem nyomna padlóféket az utcán, mint ahogy az Coreennal már nemegyszer megtörtént. Alice-t nem hercegnőnek szánta a sors, de attól még ő is megtalálhatja egy szép napon azt a kedves, átlagos fiút, akivel megoszthatja az életét, akivel családot alapíthat. De most hogy magyarázza ezt el Coreennek, akit mindig is a tenyerükön hordoztak a férfiak?

Az azonban biztos, hogy semmi esetre sem viselkedik lábtörlőként. Nincs rá oka. Attól, hogy nem dicsekedhet dús idomokkal, még ő is értékes. Vagy talán a belső értékek nem számítanak?

Persze az ilyesmi nem olyan feltűnő, mint egy gömbölyű mell vagy fenék, és ha az illető lány félénk, még nehezebb észrevenni a jó tulajdonságait – de előbb-utóbb beköszönt a nap, amikor a fiatal emberek szívét összetörik a sors által elkényeztetett ifjú hölgyek, és akkor eljön Alice ideje, akinél együttérzőbben senki sem tudott hallgatni vagy vigasztalni. Ő volt a legjobb, legmegértőbb barát, akinek az oldalán a legnehezebb időszakokat is át lehetett vészelní, és aki ilyenkor mindig abban reménykedett, hátha több is lehet a dologból.

A barátai nagyra becsülték Alice nyugalomát és őszinteségét.

Veled olyan egyszerű együtt lenni – mondogatta neki mindenki, kimerülve az elvárásoktól, melyeket a világ és az imádoztjuk támasztott velük szemben. Hűség, egyenesség, segítőkészség – ezek azok a tulajdonságok, amik igazán számítanak, vagy nem? És ezekből Alice-nek bőven kijutott.

Kár, hogy Paulnak ez is kevés volt, és elhagyta. Visszatért az előző barátnőjéhez. Talán mégsem ő volt az igazi...

– Mellesleg, ha álmodozni kezdtem is, annak nem Paul az oka, hanem ezek a gyönyörű ruhák – mutatott rá tárgyilagosan.

– Isten ments, hogy beléjük szeress! – intette Coreen. – Hiszen tudod, hogy mind eladó.

– Szerelemről szó sincs – nevetett Alice. – De egy kis flört sosem árt.

– Ne vidd túlzásba azt sem. Gondolj az üzletre!

– Pontosan azt teszem, hidd el. Más sem lebeg a szemem előtt, csak az az időszak, amikor már elég pénzünk lesz egy igazi üzlet megnyitására. Addig csak vágyakozva szemezek a modellekkel, és hű maradok az eredeti foglalkozásomhoz. Úgy a legjobb mindkettőnknek.

Alice eredetileg egy számítógépes problémák megoldására szakosodott kis céget vezetett, és igen jól is keresett vele, nem utolsósorban azért, mert nem volt alkalmazottja, mindent maga csinált. Sikerült úgy beosztania az idejét, hogy gyakran Coreennal tarthatott különféle piacokra, és segíthetett neki a retró ruhák eladásában.

A saját üzletről szőtt álmuk pedig már közel állt a megvalósításhoz, hiszen minden penny, ami nem a létfenntartásra kellett, a megtakarítási alapba vándorolt. Addig pedig, míg együtt nem lesz a szükséges összeg, majdcsak kibírják a huzatos piacokon.

Coreen előző nap egy vidéki árverésen vett részt, ahol egy gazdag idős hölgy hagyatékát árverezték, többek közt majdnem az egész ruhatárát. És a hölgy hibátlan ízléssel öltözködött, mindenből a legfinomabbat szerette: neves európai divattervezők munkái sorakoztak a szerkényeiben több

évtizedre visszamenőleg. Ó, igen, ez a hagyatéki igazi kincsesbányának bizonyult.

Alice kivett a dobozból egy csillogó, kék tafotából készült báli köpenyt, és alatta felfedezett egy újabb csodát: egy pár gyönyörű alkalmi szandált. Mivel időközben Coreentól sok mindent megtanult a divat történetéről, rögtön azonosítani tudta leletet: a fekete hasítottbőr szandál, melynek egyetlen dísz a strasszal díszített csatja volt, az ötvenes évek elejéről származott, és nyilvánvalóan alig viselték. Az igazán különleges azonban a sarka volt, ami átlátszó, különlegesen kemény műanyagból készült, és úgy csillogott, akár a kristály.

– Ide nézz! – kapta elő a dobozból, és mutatta meg a barátnőjének.

– Hú, ez tényleg mesés! Ha az én méretem lenne, spórolás ide vagy oda, isten bizony nem adnám el, hanem megtartanám.

– Öt és feles – állapította meg Alice. – Akkor annak jónak kell lennie.

– Ez amerikai méret – rázta a fejét Coreen. – Nálunk harminchetesnek felel meg.

Harminchetes. Alice mérete. A lánynak az jutott eszébe, hogy a sors neki szánta ezt a cipőt. Ó, milyen jó is lenne ilyeneket hordani a kitaposott sportcipők vagy csizmák helyett, amiket különben viselt, és amikről Coreennek mindig is megvolt a véleménye!

– Akkor ezt megveszem – suttogta boldogan. – Mennyi az ára?

Coreen mosolygott.

– Az egész dobozért mindössze ötven fontot fizettem, és legalább az ötszöröséért fogjuk eladni a tartalmát. Szóval nem hinném, hogy az árával kellene foglalkoznod. Ha tetszik, vidd csak el.

– Komolyan nekem adod?

– Hát persze. Látom, hogy beleszerettél, és az igaz szerelemnek nem szabad az útjába állni. Na lássuk, próbáld fel!

Alice engedelmesen leült az asztal mögötti összecsucskozható székre, lehúzta cipőjét és meleg gyapjúzokniját, s közben fohászzkodott, bár lenne igaza Coreennek a mérettel kapcsolatban. A hideget észre sem vette: kis híján felkiáltott örömeiben, amikor beledugta lábát a jobb szandálba, és kiderült, hogy tökéletesen illik rá. Mintha csak neki készítették volna. A lába, amelyet mindig is csontosnak talált, most kecsesnek és nőiesnek tűnt, a bokája szexinek és karcsúnak.

– Miből van a sarka? – kérdezte, miközben felemelte a lábát, hogy gyönyörködjön a látványban.

– Az anyag neve *lucite* – magyarázta Coreen. – Egyfajta plexiüveg, az ötvenes években nagyon divatosnak számított. Nemcsak a cipőknél használták, hanem divatékszereket, sőt táskákat is készítettek belőle. Ha jó emlékszem, van is egy pár ilyen fülbevaló ott a vitrinben. De a legértékesebbek a táskák...

– Léteznek táskák ebből az anyagból? – hitetlenkedett Alice.

– Naná, mindenféle színben és formában. A gyűjtők odavannak értük, a hibátlan darabokért akár sok száz fontot is hajlandóak fizetni. Szóval ajánlatos nyitva tartani a szemed – tanácsolta Coreen, majd ismét az áru kipakolásának szentelte figyelmét.

Alice közben a lábát szemlélte: csodálta az új szandálját. Nem volt az a fajta nő, aki egy pár szép lábbeli láttán elveszíti a fejét, de most tényleg nehezebb esett visszavenni a gyapjúzoknit és a cipőt.

– Erről ennyit. Gazdagabb lettél egy csinos szandállal – szögezte le a barátnője, majd talpra rángatta. – És most munkára fel! Nem lustálkodhatsz egész nap.

Cameron Hunter a padlótól egészen a plafonig érő nagy ablak előtt állt az irodájában, és nézte a lába előtt elterülő Londont. Vagy kétszáz méternyi magasságban tartózkodott a tengerszint fölött, a kikötői negyedben álló újonnan kialakított irodaépületben, a legfelső szinten. A reggel naposan indult ugyan, de mostanra befelhősödött az ég, minden szürkésbarnára színeződött, csak a Temze szalagja csillogott ezüstösen.

Királynak kellene éreznem magam, állapította meg Cameron.

Többnyire annak is érezte magát, és erre meg is volt minden oka. Még a harmincötödik életévét sem töltötte be, de máris magáénak mondhatott egy piacvezető szoftvercéget, melyet úgyszólván a semmiből hozott létre egy banki kölcsönnek és egy eget rengető ötletnek köszönhetően.

Magasra jutott a szó átvitt és valódi értelmében egyaránt. A cége székhelye a Canary Wharf

egyik tornyának tetején volt, amit egész Londonból látni lehetett. Az egykori osztálytársai, akik annyit csúfolták valamikor, bárhol is dolgoztak a Cityben, egész nap láthatták, milyen sokra vitte. Valahányszor leülnek a számítógépükhöz, az ő szoftverjeit használják. Ha erre gondolt, az jóleső elégtételt jelentett Cameron számára.

Nos, igen. Nem mindig az iskolai menőkből lesznek a való élet nagymenői.

Amikor ideköltöztette vállalatát, az Orion Solutionst ebbe a toronyházba, valahányszor bejött dolgozni, mosolygásra készítette a gyönyörű környezet, a páratlan panoráma. Mostanában azonban igen furcsán érezte magát. Nem is tudta volna egy szóval meghatározni, hogyan...

Megrázta a fejét. Mi ez a buta búskomorság?

– Mr. Hunter? – csendült fel hirtelen egy női hang a házi telefonban.

– Igen, Stephanie? – kérdezett vissza a férfi, anélkül hogy a hangját felemelte volna.

Sosem kiabál.

Nem volt rá szüksége. Rá mindenki figyelt egyébként is.

Mindig.

– Tudom, utasításba adta, hogy ne zavarjuk, de van egy kis gond – felelte a személyi titkárnője.

– Jöjjön be az irodámba, és mondja el, mi baj.

Cameron az ajtó felé fordult. Tudta, hogy Stephanie hamarosan belép azon az ajtón. Már csak azért is, hogy meg ne várassa. Cameron Huntert nem volt szokás megvártni. Épp ellenkezőleg: az emberek mindent megtettek, hogy a kedvében járjanak.

Most sem kellett csalódnia. Halk kopogás hallatszott, és bejött a titkárnő. Illetve tulajdonképpen nem jött be. Olyan közel állt meg az ajtóhoz, mintha igazából szívesebben maradt volna az előszobában.

Egek! Mióta a régi titkárnője, Aimee férjhez ment, lebabázott és cserben hagyta, egyszerűen nem sikerült megfelelő embert találni a helyére. És ez érzékenyen érintette Cameront, mert Aimee legendásan nagyszerű szervezési képességeire nagy szüksége lett volna azóta is. Aimee sosem jött volna úgy be az irodájába, mint egy ijedt nyuszi. Stephanie ellenben mindig összerezsent, már attól is, ha csak megszólította. És a három elődje is hasonlóan viselkedett, ha Cameron feltűnt a színen.

Az, hogy az alkalmazottjai tisztelték, nem zavarta, mi több, el is várta a tiszteletet. Nem érdekelte, ha ridegnek tartják, nem volt az a fajta főnök, aki a gyerek egészsége vagy a háziállatok hogyléte felől érdeklődik. A legkevésbé sem érdekelte a dolgozói magánélete, viszont keményen dolgozott, hogy valamennyien megtarthassák az állásukat, és ezzel mind tisztában is voltak.

Stephanie bizonytalanul összefonta karját a melle előtt.

– Telefonált a japán delegáció egyik tagja. Azt mondja, feltartóztatták őket a reptéren, úgyhogy nem fognak időben ideérni. Kéri, hogy halasszuk el három órára a találkozót.

– Nem gond – felelte Cameron. – Csak kérem, most azonnal tájékoztasson minden érintettet.

A lány bólintott, s a következő pillanatban már ott sem volt. Eltűnt, hangtalanul becsukva maga mögött az ajtót.

Cameron halkan felsóhajtott.

Az íróasztalához sétált, leült, és megcirógatta a rajta árválkodó üres ékszeres dobozt. Egyetlen nő volt csak az életében, aki nem félt tőle egy kicsit sem. És már ő is múlt idő.

Jessica Fernly-Jones, a felső tízezerhez tartozó ünnepezt szépség, aki oly csapodár, akár egy pillangó.

Londonban minden heteroszexuális férfi eljátszott a gondolattal, milyen lenne ezzel a csodaszép nővel járni. És Cameronnak megadatott a szerencse: Jessica egy ideig hozzá tartozott. Az ő barátnője volt. Vagy inkább a tróféája?

Mindenesetre mielőtt beadta volna a derekát, jól megdolgoztatta Cameront, és a férfi nem is bánta ezt. Miféle trófea lenne az, ami csak úgy az ember ölébe hullik? Természetes, hogy a jó dolgok nincsenek ingyen; amiért nem kell áldozatot hozni, az annyit is ér...

Amikor Jessica randizni kezdett vele, Cameron élvezte, hogy férfitársak irigykedő pillantásainak kereszttüzeiben vonulhat végig az utcán, vagy sétálhat be egy étterembe. De két hónappal később

a lány még ugyanúgy kérette magát, játszadozott vele, próbálta idomítani, mint valami cirkuszi vadat. És Cameron fejébe befészkelte magát a kérdés, vajon van-e a világon olyan nő, aki megér ennyi fáradságot.

A kérdésre a választ azon az estén kapta meg, amikor átnyújtotta a lánynak az asztalon lévő ékszeres dobozt. Százból kilencvenkilenc nőnek már az ékszerész emblémájának megpillantásakor is fülig ért volna a szája – nem úgy Jessicáé. Ő csak kérdően felvonta a szemöldökét, és alig észrevehetően elmosolyodott. Öntudatos mosoly volt ez, az a fajta, ami elárulja, hogy tulajdonosa meg van győződve róla: nagyon is megérdemli az értékes ajándékot.

Lassan felemelte a doboz tetejét, és szemrevételezte az ékszert: egy aranyláncot, elegáns és méregdrága briliáns medállal. Aztán duzzogón elhúzta a száját.

– Igazán szép, Cameron – mondta leereszkedően. – De nekem a rózsaszín gyémánt sokkal jobban tetszett, mint ez az unalmas fehér. Ilyet csak öreg hölgyek hordanak. De ugye holnap szépen visszaviszed, és megveszed nekem a másikat, drágám?

A férfi számára ekkor lett nyilvánvaló, hogy nem akar Jessica Fernly-Jones drágája lenni. Soha többé. De nem látott okot rá, hogy jelenetet csináljon. Kimérten elmagyarázta a lánynak, mi a helyzet, aztán Jessica tovább csapongott.

Cameron csöppet sem sajnálta, hogy így alakult, de az nem tetszett neki, hogy megint egyedül maradt. Mióta a vállalatbirodalmát felépítette, egyre gyakrabban eszébe jutott, milyen jó lenne valakivel megosztani a gazdagságot, a sikert. Mostanáig olyan társat képzelt maga mellé, mint Jessica, de lassan kétségek fogalmazódtak meg benne ezzel kapcsolatosan.

Ismét felállt, és visszatért az ablakhoz. Lassan kezdte unni a kilátást.

Kész szerencse, hogy hamarosan új székhelyre költöznek. Eljött a nagy változások ideje.

– Alice, te vagy az? Alice Morton?

Alice megszorította az egyfontost, amit épp vissza akart adni. Ez a hang... Ismerte ezt a hangot, bár évek óta nem hallotta. Felpillantott, és egy divatosan öltözött fiatal, bubifrizurás hölgyet látott, aki ragyogó mosolyt villantott rá.

– Jennie! – kiáltott fel Alice boldogan. – Ilyen egyszerűen nincs! Tényleg te vagy az?

A szőke Jennie-nek régen a csíkos lábszáramelegítő volt a védjegye, ám mostanra nagyvilági dáma lett belőle.

Alice előjött a pult mögül, és viharosan átölelte régi barátnőjét. Csak a diszkrét köhögés a háta mögül juttatta eszébe, hogy vevője van, aki vár a visszajáróra.

– Ó, elnézést – szabadkozott, és átadta az idősebb nőnek az egyfontost. – Parancsoljon!

– Semmi baj – mosolygott az asszony, majd folytatta útját a piacon.

Erre már Coreen is előjött, hogy megnézzze magának az újonnan érkezettet.

– Nahát, Alice! Előkerült az elveszettnek hitt nővéred, vagy mi?

– Majdnem – nevetett Jennie. – Valamikor jegyben jártam Alice bátyjával, és amikor szakítottunk, az volt a legnagyobb fájdalmam, hogy nem leszek Alice sógornője – magyarázta vidáman. – De mondd csak, Alice, hogy kerülsz ide a piacra? Úgy tudtam, számítógépes céged van, és egész jól megy az üzlet. Változott a helyzet?

– Nem, még mindig így van. A pénzem nagy részét még mindig a céggel keresem. A munkám által ismertem meg Coreent is... – Alice bemutatta egymásnak a két nőt. – Amikor Coreen interneten is árulni kezdte a ruháit, engem bízott meg a weboldala létrehozásával.

– De ez még mindig nem magyarázza, miért állsz a piacon egy ilyen szeles napon, és miért árulsz a hetvenes évekből származó hippipólokat?

Ebben a pillanatban megjelent egy hölgy, aki a krokodilbőr táskák iránt érdeklődött, Coreen pedig intett Alice-nek, hogy nyugodtan menjen csak, majd ő tartja a frontot.

A lány hálásan rámosolygott, majd belekarolt Jennie-be, és sétára indultak a piacon. Kölsönösen elmesélték egymásnak, mi minden történt velük az elmúlt tíz évben. Jennie-t Alice családja is érdekelte, de a lány főleg magáról mesélt. Arról, hogyan keltette fel az érdeklődését Coreen a divat iránt, különös tekintettel az elmúlt évtizedek divatjára.

– Most éppen takarékoskodunk, hogy saját üzletet nyithassunk, és ne kelljen a piacon ácsorognunk – zárta a mondókáját.

– Ó, ez remekül hangzik. Ha meglesz a bolt, mindenképpen hívj fel, és szervezek nektek egy óriási bemutatkozópartit. Másnap egész London tőletek lesz hangos, mindenki tudni fogja, kik vagytok, és mit árultok.

– Partit? – csodálkozott Alice.

Jennie elővett egy névjegykártyát a táskájából.

– Tessék. Nekem ez a szakmám. A rendezvényszervezés.

– Partikat szervezel?

– Többek között. – Jennie elnevette magát. – Hát nem vicces? Azért fizetnek, ami tulajdonképpen a hobbim. Bár ha foglalkozásszerűen űzi az ember, akkor azért nem olyan mókás. Most azért jöttem ki a piacra, hogy ihletet merítsek. Emlékszel a mostohabátyámra, Cameronra? – szegezte Alice-nek a kérdést.

A lány eltöprengett.

– Magas, barna, szemüveges volt, ugye?

– Igen. A magas és a barna még most is igaz rá, de szemüveget már nem visel, megmúttatta a szemét – magyarázta Jennie, és vidáman felkacagott.

Alice-t hirtelen elöntötték az emlékek. Egyszer, még bakfis korában Jennie-éknél karácsonyozott, de nem nagyon volt kedvére való a zajos társaság. Végül visszavonult Jennie apjának dolgozószobájába, és legnagyobb ijedségére ott egy magas, vékony fiatalemberre talált, aki nyugodtan olvasgattott az egyik fotelben.

Kezdetben nem szólt ugyan Alice-hez, de rámosolygott, és fejével a másik fotel felé intett. Az elkövetkező két órát együtt töltötték, főleg olvasgattak, de azért váltottak is néhány szót. Végül azonban Jennie megtalálta a barátnőjét, és visszavonszolta a többiekhez, azzal a felkiáltással, hogy ideje szórakozni egy kicsit.

Alice és Cameron szinte egyszerre vágtak grimaszt e szavak hallatán, és cinkosan egymásra mosolyogtak. Alice már nem emlékezett rá, miről beszéltek, de Cameron mosolyát ma is fel tudta idézni. És a szemét sem felejtette el. A szép barna szemét, mely tele volt aranyos, csillogó pontocskákkal, és úgy nézett ki, mint a tigrisszem nevű féldrágakő. Alice-nek volt egy tigrisszem karkötője, amit a nagymamájától örökölt.

Milyen kár, hogy ezt a gyönyörű szempárt eltakarják a csúf, vastag szemüveglencsék! – gondolta akkoriban.

– Igen, emlékszem rá – válaszolta. – És arra is, hogy nagyon kedves fiú.

Sőt, még több is, mint kedves, tette hozzá gondolatban: roppant érdekes fiú. De sokkal idősebb nála. Alice akkoriban még csak tizenhat volt, s bár az olyan fiúkkal, akiket nem ismert, mindig is félénken viselkedett, Cameron társaságában arról ábrándozott, bár ne karácsonyt ünnepelnének, hanem szilvesztert, mert akkor éjfélkor odasündöröghetne a fiú mellé, aki talán megcsókolná.

– Igen, most is kedves, de ettől függetlenül néha az idegeimre megy – jegyezte meg Jennie. – Épp most költözik a cége egy frissen felújított régi épületbe, és nekem kell megrendeznem a nyitóbulit. Valami igazán különlegeset szeretne... Nem mintha valaha is csináltam volna olyat, ami nem különleges.

Időközben körbejárták a piacot, és ismét megérkeztek Coreen standja elé. Jennie észrevette a világosszürke koktélsruhát, és áhítattal megérintette az anyagot.

– Ez igazán mesés – állapította meg lelkesen.

– Próbálja fel! – biztatta Coreen. – Van egy megállapodásom Annabellel, a szemközti gyerekbutik tulajdonosával. A vevőim használhatják a próbafülkét, amennyiben félreteszek neki minden arany lamé ruhát.

Jennie töprengően harapdálta a szája szélét.

– Igen, próbáld fel! – győzködte Alice is. – Időnként előfordul, hogy egy ruha istenien mutat a vállfán, de rajtad meg úgy néz ki, mintha egy mosogatórongyot vettél volna fel.

– És nagy ritkán olyan is előfordul, hogy váratlanul rátalálunk álmaink ruhájára. Arra, amiben

igazán hercegnőnek érezhetjük magunkat.

– Jó, meggyőztetek. – Jennie fogta a ruhát, és eltűnt Annabel gyerekbutikjában.

– Majd meglátod, Alice, egy szép napon te is megtalálod azt a ruhát, amiről beszéltem – biztatta a barátnőjét Coreen.

– Na persze. Előbb változik herceggé egy béka, amit megcsókolok!

– Várd ki a végét. Előbb-utóbb igazam lesz, mérget vehetsz rá.

Ha Coreen ilyen hangulatban volt, akkor csak egy dolog jelentett megoldást: a gyors témaváltás. Alice is ehhez a trükkhöz folyamodott. A közelgő retró divatbemutatóra terelte a szót, és hamarosan elmerültek a régebbi bemutatókról szóló vidám történetekben. Coreennál senki sem tudott mulatságosabban mesélni az amatőr modellekről, a túl sima cipőtalpakról, és a ruhákról, melyek szétszakadtak a varrás mentén, alighogy felvették őket.

Vidáman kacarásztak, akár két iskolás lány, és csak akkor néztek fel, amikor Jennie visszatért, és megállt a nagyméretű tükör előtt.

– Hát ez lenyűgöző! – kiáltották szinte egyszerre.

– Tudtam, hogy tökéletes lesz – tette hozzá önelégülten Coreen.

Alice is hasonló véleményen volt, ám persze nem kellett hozzá nagy művészet, hogy Jennie-n jól nézzen ki egy ruha. Magas volt, karcsú, és kellőképpen gömbölyded a megfelelő helyeken.

De ha valaki olyan cingár, mint én, keskeny a csípője, és jóformán semmi melle, akkor neki elég nehéz lesz megtalálni azt a ruhát, amiben mesebeli hercegnőnek érezheti magát, gondolta leverten Alice.

– Mindegy, mibe kerül, ezt megveszem – döntötte el Jennie, aztán visszasietett a gyerekruhaüzletbe átöltözni. Coreen diadalmasan mosolygott.

Mikor Jennie visszatért, így szólt:

– Különben hallottam az előbb, amikor arról a divatbemutatóról beszélgettetek. Támadt egy ötletem Cameron céges bulijával kapcsolatban. Olyan ötletem, ami benneteket is érint. Ami közelebb visz titeket a célotok eléréséhez.

2. FEJEZET

Alice az ágyán ült, és az egyetlen képet nézte, ami Paullal együtt készült róluk.

Miért? – tette fel magának a kérdést újra és újra. Miért nem voltam elég jó neki? Miért tért vissza Felicityhez, az előző barátnőjéhez, holott saját bevallása szerint halálra idegesítették a lány elvárásai?

– Jaj, Alice – mondta neki egyszer Paul. – Nem is tudod, milyen megkönnyebbülés egy olyan lánnyal lenni, mint amilyen te vagy.

Ezt akkoriban bóknak vette, de ma már inkább fáj neki a megjegyzés. Sírni azonban csak azért sem fog miatta!

Odalent megszólalt a telefon, de nem is figyelt rá. Aztán egyszer csak meghallotta az egyik lakótársa hangját:

– Alice! Téged keresnek!

Két fanatikus számítógép-rajongóval lakott egy fedél alatt, Royjal és Matthew-val, akik csak akkor hagyták abba a játékot, ha már görcsöt kaptak az ujjaik. Alice megtörölte a szemét, és lesietett.

– Igen, tessék – szólt bele a kagylóba kissé kifulladásra.

– Alice Mortonral beszélek? – kérdezte egy mély, meleg hang, aminek hallatán megdobbant a szíve, és egész testén különös borzongás futott át.

– Igen, én vagyok – rebegette.

– Rég találkoztunk, Alice – mondta a férfi, s a hangjából ítélve alighanem mosolygott.

– Ki az? Kivel beszélek? – értetlenkedett a lány, aki csak remélni tudta, hogy a hívó fél nem valamiféle rossz tréfát űz, hanem tényleg vele akar beszélni.

– Cameron Hunter vagyok. Jennie mostohabátyja. Nem mondta, hogy jelentkezni fogok nálad? Bocsánat, hogy egyből letegeztelek, de a régi ismeretség okán így jött a nyelvemre. Nem gond, ugye? Tegeződhetünk?

– Pe... persze hogy nem. Mért is ne? – felelte Alice akadozva. – Bár ami azt illeti, tényleg elég rég nem találkoztunk.

– Bizony. Tizenkét év nagy idő – hangzott a válasz.

Alice számára kellemes meglepetés volt, hogy a férfi ilyen jól emlékszik, mikor találkoztak. Hízogőnek találta. Az emberek többsége nem nagyon jegyezte meg őt, mivel nem volt valami feltűnő jelenség.

Jennie említette, hogy Cameron fel fogja hívni a nyitóparti részletei miatt, amit kitalált. Alice azonnal tovább akarta passzolni a feladatot Coreennek, aki azonban azzal dobta vissza a labdát, hogy Alice a régi ismeretség okán bizonyára könnyebben szót ért majd a férfival.

Azt azért nem nevezném ismeretségnek, hogy egy helyiségben olvastunk két óra hosszáig, míg a többiek idióta játékokkal blamálták magukat a nappaliban, vetette ellen Alice, de hiába.

A jelek szerint Cameron már tudott Jennie ötletéről, és most rá hárult a feladat, hogy elfogadtassa vele a tervet. Pedig azt sem tudta, valójában mivel is foglalkozik Cameron cége. Ez az egész partiprojekt meglehetősen kezdeti stádiumban volt egyelőre. Mindössze annyi történt, hogy összeültek Jennie-vel és Coreennal egy itálra, Jennie pedig ismertette korszakalkotó elképzeléseit, melyekkel két legyet szeretett volna ütni egy csapásra: feledhetetlen nyitóbulit szervezni Cameron cége új székhelyének, és egy füst alatt bedobni a köztudatba Coreen Ruhakuckóját.

Alice tisztában volt vele, hogy ebből a buliból már nem tudja kivonni magát. Egyszerűen nem tehetne. Túl nagy volt a tét. Ha Jennie elképzelései bejönnek, az óriási változásokat jelentett volna Coreennek és neki is.

– Jennie említette, hogy számítógépes vállalkozásod van – törte meg a csendet. – Pontosan mit csináltak?